

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΜΑΤΙΑ

Των Παναγιώτας Καλόξυλου, Σταματίνας-Βασιλικής Καριοφυλλα, Θεοδώρας Ρισβά

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΠΑΙΔΙ
- B) ΜΑΜΑ

Είχαν περάσει μόλις δύο ώρες από όταν πρωτοακούσαμε τις σειρήνες του πολέμου. Έβλεπα στα μάτια της μητέρας μου απόγνωση και αβεβαιότητα για την καινούρια πραγματικότητα. Προλάβαμε να βάλουμε στη βαλίτσα μονάχα δύο αλλαξιές ρούχα και μία ολόκληρη ζωή. Άραγε πώς επιβιώνει κάποιος που ξέχασε τη μισή ζωή του στο σπίτι;

ΠΑΙΔΙ:

Μαμά, που πάμε; Πότε θα φτάσουμε επιτέλους;

ΜΑΜΑ:

Πάμε σε ένα μέρος στο οποίο δε θα σε ξυπνήσει ποτέ αυτός ο άσχημος θόρυβος που σε ξύπνησε σήμερα.

ΠΑΙΔΙ:

Και ο μπαμπάς;

ΜΑΜΑ:

Ο μπαμπάς πρέπει να βοηθήσει και άλλα παιδιά όπως βοήθησε και εσένα.

ΠΑΙΔΙ:

Και πότε θα έρθει;

ΜΑΜΑ:

Δεν έχουν σημασία αυτά τώρα, μη τα σκέφτεσαι.

(Τα φώτα εστιάζουν στο μικρό κοριτσάκι, και όλα γύρω της παγώνουν)

ΠΑΙΔΙ:

Η μαμά μου λέει να σταματήσω να σκέφτομαι, αλλά χιλιάδες σκέψεις περνούν από το μυαλό μου. Δεν μπορώ να σταματήσω. Τι και αν δεν έρθει ποτέ ο μπαμπάς; Τι και αν η τελευταία φορά που τον είδα ήταν σήμερα το πρωί; Και καθώς περπατάω βλέπω ανθρώπους που μου μοιάζουν, ανθρώπους που έφυγαν σαν κυνηγημένοι, αφήνοντας

πίσω ανθρώπους αγαπημένους αλλά και κόποι μιας ζωής. Δεν ξέρω τι θα συμβεί στους δικούς μου αγαπημένους ανθρώπους. Η αλήθεια είναι πως δεν καταλαβαίνω ακριβώς τι συμβαίνει, απλά βλέπω γνωστούς ανθρώπους σε άγνωστες καταστάσεις. Φτάνουμε μια ανάσα από τα σύνορα. Τώρα πιο κοντά από ποτέ στη νέα ζωή μας. Η μητέρα μου, δίνει το διαβατήριο και είμαστε έτοιμοι να φύγουμε. Ρίχνω μια τελευταία ματιά σε αυτό που κάποτε ήταν όλη μου η ζωή. Τώρα πια από τη ζωή μου έχουν μείνει μόνο μισό καμένα σπίτια και καπνός, πολύς καπνός! Είμαστε πλέον στον προορισμό μας, σε μια καινούρια ζωή. Οι μόνοι άνθρωποι που φαίνεται να νοιάζονται είναι οι διασώστες. Για όλους τους υπόλοιπους είμαστε απλά ξένοι. Και εγώ το μόνο που σκέφτομαι είναι εκείνη η τελευταία ματιά...

(φεύγει από την σκηνή)

ΤΕΛΟΣ